

der ingen Rimelighed i at fortsætte ad den. Jeg har aldeles ikke den Opfattelse, at vi er paa Vej mod Afgrunden. Det kunde man med Rette have fremhævet i Aarene 1920—24, da man i visse Perioder var paa Vej mod Afgrunden, der var ingen som helst Stopper for Afgrunden; men nu er det dog væsentlig anderledes. Jeg har ikke den Opfattelse, at vort Naboland Sverige, da det vandrede til Pari, vandrede med en Afgrund.

Det ærede Medlem gjorde i Sammenhæng med sine Bemærkninger om Valutaspørgsmaalet en Henviſning til den Ordning, som der tales om for Norges Vedkommende. Jeg turde dog maaske henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at noget Eksempel fra Norge har vi jo endnu ikke. Norge har intet som helst foretaget, vi har dog foretaget noget her. Norge har overhovedet ikke lovgivet om Valutaspørgsmaalet. Der foreligger ganske vist nu et Kommissionsarbejde, men dets Resultat er ogsaa negativt, det er ikke fastslaaet, hvad Endemaalet skal være. En Henviſning til, at vi skal bære os ad ligesom Norge, anviser derfor ikke os en Vej, der fører til et lyst Maal eller til Vilkaar, der kan siges at være bedre end dem, vi allerede for længst selv har tilvejebragt for vort eget Lands Vedkommende.

Det ærede Medlem støttede sine Betragtninger om Ønskeligheden af en ændret Valutapolitik med Henviſninger til Samtaler, han havde haft med Erhvervsfolk, som alle var forfærdede over den Maade, paa hvilken de var blevet ledet. Jeg maa formode, det er deres egne Organisationer og Banklederne, de her tænker paa (*GunnarFog-Petersen*: Ja). Det er muligt, der er Folk, som nu er forfærdede over den Ledelse, de har; men saa maa de gøre op med denne Ledelse, det kan ikke nytte at forlange, at vi andre skal gøre op med den. Det maa jo være de næringsdrivende, som har opdaget, at man har vildført dem, der selv gør op med deres Ledere. Det nytter ikke, at der tales med det ærede Medlem om den Ting, og heller ikke, at han foreholder os, at der er saadanne Røster her og der. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at de er der, men jeg har bare aldrig faaet autoritative Erklæringer fra Erhvervene i den Retning, og det er dog vistnok en nødvendig Betingelse for, at Regeringen og Lovgivningsmagten skal kunne tage Hensyn dertil. Erhvervene maatte paa en mere autoritativ Maade end ved Ytringer til Enkeltmand udtale sig derom.

Det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede) gjorde en Bemærkning, som vi

ogsaa har hørt i Folketinget, nemlig om Frygten for, at man ved dette Tilskudsforſlag skulde komme til at hjælpe en Virksomhed, der maaske derved blev i Stand til at konkurrere med en anden. Der er jo givet alle Haande Tilsagn om, at noget saadant selvfølgelig skal undgaas. Jeg kan ikke ret vel tænke mig, at de Repræsentanter for Industrien, der skal have Sæde i det Udvalg, der skal administrere Løven, eller at de Rigsdagsrepræsentanter, der efter den sidste Ændring ogsaa skal have Sæde deri, bevidst skulde gaa hen og støtte en industridrivende, for at han kan gøre sin Konkurrence saa meget skarpere overfor en Kollega. Naturligvis finder intet fornuftigt Menneske paa at gøre dette. Men, hvis en saadan Frygt er begrundet overfor denne Lov, vil jeg dog spørge det ærede Medlem, om han, naar han ønsker saa stærke Toldforanstaltninger gennemført, er sikker paa, at der ikke ogsaa derved kan tilvejebringes en skarpere Konkurrence mellem visse industridrivende, end der tidligere har været. I alt Fald er det sikkert, at Toldforanstaltninger, der maaske hjælper en Industri, kan slaa en anden ihjel, paa samme Maade som visse Medikamenter, der hjælper en Smed, kan slaa en Skrædder ihjel.

Saa vidt jeg forstod, angik en Hovedindvending fra konservativ Side Pengenes Tilvejebringelse, idet det ærede Medlem hævdede, at det ikke var rigtigt at bestemme, at Arbejdsløshedsfonden skulde afgive 3 Millioner til dette Formaal. Dels var Fondens Bestyrelse ikke hørt, dels, forstod jeg, var det ærede Medlem betænkelig paa Fondens Vegne over, at den skulde afgive saadanne Pengesummer. Jeg skal dertil sige, at det er klart, at Lovgivningsmagten, der har givet Løven om Arbejdsløshedsfonden, ogsaa kan ændre de Formaal og Op-gaver, der oprindeligt er tiltænkt den. Men for øvrigt kan jeg ikke se rettere end, at Princippet i den foreliggende Ordning er netop det, som Arbejdsløshedsfonden i høj Grad skulde søge at fremme, ogsaa efter de Regler, der er nedlagt i den gældende Lov om Arbejdsløshedsforsikring og Arbejdsanvisning, nemlig at bidrage til at skaffe Arbejde for derved at blive fri for at give Understøttelse. Det er et Formaal, som ikke ligger udenfor det, Fondens Bestyrelse har, og det er det eneste Formaal med det foreliggende Lovforſlag. Jeg erkender, at det ærede Medlems Interesse for Fonden ikke bør afvises som noget, det ikke er værd at tale om. Og hvis det for det ærede Medlem er et Hovedpunkt, hvorom der kan føres nærmere Forhandlinger, da